

## DESPRE SUPREMAȚIA LEGII ȘI CEDARE ÎNTR-O CAUZĂ DE INTERES COMUN

Trăim într-un stat de drept și nu prea. Îndoiala vine de la faptul că reprezentanții autorităților statului – care ar trebui să cunoască cel mai bine legea, să o respecte întocmai și să o aplice cu bună credință, pentru a putea impune și celorlalți concetățeni respectul cuvenit față de aceasta – o încalcă cu nonșalanță, abuziv și sfidător adeseori, fără teamă de vreo răspundere materială sau morală, după caz, și fără... rușine.

Ca să nu mai lungim vorba, vom intra direct în subiectul „autorizațiilor de mediu”, care se impun de agențiile locale de protecția mediului, sub presiunea amenințării, șantajului și represiunii, asupra gestionarilor fondurilor cinegetice.

Pentru a judeca noi, ca neofiți în probleme de drept civil, o astfel de impunere transmisă de la nivelul Ministerului Mediului, prin intermediul reprezentanților agențiilor locale de protecție a mediului, vom încerca o prezentare, pe înțelesul tuturor, a acestei chestiuni.

În baza prevederilor O.U.G. nr. 195/2005 și a O.U.G. nr. 57/2008 a fost emis „*Ordinul nr. 410/2008 pentru aprobarea Procedurii de autorizare a activităților de recoltare..., ... a plantelor și animalelor din flora și, respectiv, fauna sălbatică...*”. În baza acestei proceduri se autorizează organizarea și desfășurarea, de către persoanele fizice și juridice, a activităților de recoltare de plante din flora spontană și de animale din fauna sălbatică (plante medicinale, ciuperci, fructe de pădure, diverse animale etc.). Astfel de autorizații sunt eliberate contra cost, de agențiile locale de protecția mediului, iar lipsa autorizației este sancționată contravențional, deloc modic în cazul persoanelor juridice care organizează și desfășoară astfel de activități, de către garda de mediu și agențiile în cauză. N-am auzit însă, ca vreo persoană fizică să fi fost cândva și cumva sancționată pentru culegerea de ciuperci, flori de tei, cireșe sălbatică, sunătoare, zmeură etc. Mai ales când astfel de plante și fructe au fost culese de pe terenul proprietatea acestora.

Eliberarea acestor autorizații, care aparent este o formalitate ce costă gestionarul de fond cinegetic 200 lei, constituie o procedură întortocheată și poate fi mult mai costisitoare, fiind impus de agențiile de mediu avizul custozilor de arii protejate, aviz ce costă uneori zeci de mii de lei, precum și, mai nou, un aviz neprevăzut de lege al Academiei Române.

În baza prevederilor Legii 407/2006, modificată ulterior, cotele de recoltă se aprobă, pentru speciile admise la vânatoare, prin ordin al autorității publice centrale care răspunde de vânatoare (MAP), emis numai după obținerea avizului autorității publice de protecția mediului în acest sens. Avizul este acordat și transmis sub semnătura ministrului, după ce acesta consultă reprezentanții agențiilor locale de protecția mediului și, în unele cazuri, Academia Română.

Deoarece agențiile locale de protecția mediului impuneau gestionarilor fondurilor cinegetice să solicite, contra cost, autorizații pentru extragerea cotelor de recoltă, deși erau de acord cu ele în prealabil avizării lor de ministrul în subordinea cărora se găseau, și fiindcă fiecare agenție locală de protecția mediului aplica procedura după cum voia, unele eliberând autorizații pentru fiecare specie și pe fiecare fond cinegetic în parte, iar altele o singură autorizație pentru toate speciile de pe un fond cinegetic sau de pe toate fondurile cinegetice ale unui gestionar, legiuitorul a tranșat problema, stabilind prin prevederile art. 6 alin. 1, lit. f din Legea 407/2006, actualizată prin Legea nr. 184/2017, că: **„administratorul faunei cinegetice stabilește și aprobă anual, până la data de 15 aprilie pentru specia căprior și până la 15 mai pentru celelalte specii admise la vânatoare, cu avizul autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului, cotele de recoltă pentru speciile din anexa 1, care devin obligatoriu de realizat, fără alte avize, acorduri sau autorizări suplimentare”**.

Un text de lege mai inteligibil decât cel redat nu cred că se putea formula. El este absolut clar pentru orice persoană citovă și bine intenționată, indiferent de nivelul pregătirii sale. Nu însă și pentru unii angajați ai Ministerului Mediului și ai agențiilor locale de protecția mediului, nominalizați politic în funcții sau angajați pe criterii paralele, fie ei demnitari sau simpli funcționari ai acestora. Prin mâna acestora se impune, sub presiunea amenințării, șantajului și represiunilor contravenționale, cererea de eliberare a autorizațiilor de mediu, pentru ceea ce ministrul lor, cu avizul lor prealabil, avizase deja sub semnătură proprie. Nu știm exact cine obligă reprezentanții structurilor precizate de protecția mediului, să creeze litigii și să riște plângeri penale din această cauză. Poate că tocmai anumiți reprezentanți ai Curții de Conturi, prin Ministerul Mediului controlat de aceasta, sau poate doar anumite persoane orgolioase de la nivelul Ministerului ori interesate să strângă bani necuveniți la bugetul public. Este mai greu de aflat cine se găsește în spatele acestui abuz în opinia noastră și nu ne-ar folosi prea mult să știm. Decât doar să înțelegem de unde și de la cine se tot trimit, periodic, dispoziții contrare legii, interesului vânătorilor și, până la urmă, societății în care trăim. Știm doar și trebuie să știți și dumneavoastră, că reprezentanții unor asociații afiliate, împreună cu A.G.V.P.S. din România, au chemat Ministerul Mediului în instanță, în numele tuturor asociațiilor afiliate, pentru clarificarea problemei prezentate mai sus.

Demersul în justiție s-a făcut cu speranța că judecătorii nu se vor lăsa influențați de „asupritorii” din umbră ai vânătorilor și asociațiilor acestora, din diverse motive, unele aparent cunoscute, altele nu.

Mai știm însă, că pentru preîntâmpinarea problemelor ulterioare create deliberat de Gărzile de Mediu, prin aplicarea abuzivă de contravenții motivat de lipsa autorizațiilor de mediu, anumiți directori de asociații afiliate au cedat presiunii amenințării și șantajului și au achitat contravaloarea acestor autorizații de mediu, căzând la învoială cu reprezentanții agențiilor locale de protecția mediului, chiar în condițiile în care acestea au supralicitat impunerile în favoarea custozilor de arii protejate (care pentru avize au cerut, la rândul lor, alți bani de la asociațiile vânătoarești în cauză). Așa s-a ajuns și la încălcarea cu nonșalanță și sfidătoare a legii privind data începerii sezonului de vânătoare. Fiindcă până la obținerea autorizațiilor de mediu, de la structurile subordonate Ministerului Mediului, pe baza cotelor de recoltă aprobate de Ministerul Apelor și Pădurilor cu avizul acestui Minister al Mediului, comunicate public doar la începutul sezonului legal de vânătoare, mai trec zile sau săptămâni, după caz.

Deziluzia avută din partea celor ce au procedat astfel, fără consultarea noastră și a celor din cotizațiile cărora au achitat sumele necesare asigurării liniștii lor și asociațiilor la care sunt angajați, ne duce cu gândul la abdicarea acestora de la lupta dusă de conducerea AGVPS și conducerile mai multor asociații afiliate în interesul comun al tuturor asociațiilor vânătoarești din România. Iar prin această abdicare au creat și riscul invocării poziției lor, în procesul despre care am făcut vorbire, în favoarea Ministerului Mediului.

Mai putem vorbi, într-o astfel de situație, de unitate de reacție în apărarea intereselor comune ale tuturor asociațiilor vânătoarești și ale membrilor acestora?

Nu ne rămâne decât speranța unei judecăți drepte a cauzei până la sfârșit, în care să nu fie invocată, în defavoarea acțiunii A.G.V.P.S. și a celor câteva asociații afiliate, acceptarea „birului” impus de Ministerul Mediului, prin plata efectuată pentru obținerea autorizațiilor de mediu, de către anumiți directori de asociații afiliate (care au creat precedentul acceptării și achitării acestei autorizări).

**N. Șelaru**